

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Τὸν κόσμον ἐπλημμύρησεν ἡ Πλάνη,
Βροχῆ, κατακλυσμοῦ ἡ Θεωρία·
Ἡ Πίστις περιφέρεται ἀγρία,
Τὸ κτῆνος ἐν τῇ ὕλῃ ἐξευμάνη.

Καὶ ὅταν ἡ Ἀλήθεια ἐφάνη
Ἐγένετο μελέτης ἀπορία,
Ἀφέθη ἐν χαννώσει καὶ μωρία
Τὸ Πνεῦμα ἐν τῇ ὕλῃ ν' ἀποθάνη.

Ἄλλ' ἦτο ἐν τῇ πλάσει ἡ Ἰδέα
Ἄείποτε καὶ νέα καὶ ὠραία,
Τὸ τέκνον τῆς Θυσίας καὶ τῶν Πόνων,

Λαβοῦσα εἰς βαθύκολπον σχεδίαν
Τὸν Ἔρωτα, τὴν Δόξαν, τὴν Φιλίαν
Ἐσώθη εἰς τὸ ὄρος τῶν αἰώνων.

Z. Γ. ΦΥΤΙΑΗΣ

ΤΑ ΚΟΡΑΛΙΑ

Εἶχα ἀκούσει ἀπὸ ἀνθρώπους σοφοῦς καὶ διαβάσει
σὲ βιβλία ὅτι ἀπέραντα δάση, τὰ κοράλια, στολί-
ζουσε τῶν Ὁμοίων τὰ βλάθη. Καὶ ἐπειδὴ μ' ἀρέσει
ὑπερβολικὰ τὸ κόκκινο κοράλι, τὸ τόσο στιλπνὸ, ἀπὸ
μικροῦ παιδιῶν ὄνειρουόμου νὰ βουτηξῶ μιὰ μέρα καὶ
φθάνοντας σ' τὰ ἀφθαστα βλάθη, νὰ περπατήσω μέσα
σὲ δάση κοράλινα, κόφτωντας δεξιά καὶ ἀριστερὰ
τοὺς καλλίτεροισ κλώνους. Περισσότερο νὰ προσθέσω ὅτι
δὲν πίστευα τὸ παιδικὸ μου ὄνειρο νὰ πραγματοποι-
ποιηθῆ ποτέ.

Μιὰ μέρα ἔπερνα μπάνιο κλοκακιρινὸ καὶ κλυμ-
βώντας ἀκούραστα ἔβησα σὲ βάθος ἀξιώλογο. Ποτέ
δὲν εἶχα πάει τόσο μακριὰ, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη
ἔσχιζα τὰ δροσερὰ νερὰ μὲ τὴν εὐκολία, ποῦ καὶ
ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπορούσα· καὶ ὡσὰν δύναμι ἀγνωστὴ νὰ
μὲ τραβοῦσε πηγαιν ὀλοένα. Ἀπ' τὸν κρότον τῶν
νερῶν ποῦ φεύγοντας ἔδιωχναν, καταλάβαινα ὅτι ὁ δρό-
μος μου ἦταν πάρα πολὺ γρήγορος καὶ ὅτι καὶ δελ-
φίνοι ἀκόμη δύσκολα θὰ μὲ πρόσφτανε. Καὶ εὐθὺς
ὡσὰν νὰ ἀπαντοῦσαν στὴν ἐνδόμυχή μου σκέψι, κο-
πάδια δελφίνα γλάζια, φουρνίζοντας ἔξαφνα ὀλό-
γυρά μου, ἄρχισαν νὰ φεύγουν μ' ἐμένα ὀλότρυχα,
ρίχνωντάς με εἰρωνικαῖς ματιές ὡσὰν νὰ μ' ἔλεγαν·
'Αὐ' δὲ θὰ μᾶς πιᾶσης; Ὁμοιοῦν ὅτι θύμωσα
πολὺ καὶ ξεχνώντας κάθε φρόνησι, λησμονώντας καὶ
τὴ φτωχὴ ζήρὰ ποῦ μολονότι δὲν ἔστρεψα νὰκουτάζω
'πίσω καταλάβαινα ὅτι δὲν θὰ φαινόνταν πειὰ, ὠρ-

μησα στὸ ἀπέραντο νερὸ κράζοντας στὰ δελφίνα·
'Ἐμπρός, μάτια μου! Ἀρετὴ ὦρα οὔτε τὰ περνοῦσα
οὔτε μὲ περνοῦσαν, μὲ ὕστερ' ἀπὸ ἴλιγο ἐπειδὴ ἄρχι-
σα ἄλλο εἶδος κλυμπιού ποῦ εἶχα μάθη ἀπὸ ἓνα
γέρο ναύτη μὲ κειρό, τὰ προπέρασα καὶ τάφηκα
πίσω. Κατάλαβαν ὅτι τὴν ἐπαθάν καὶ γι' αὐτὸ
κάνωντας μορφοσμούς ἀστείους καὶ ἀπελπιστικούς
πῆραν ὅλα ἓνα μακροβούτι τρομαχτικὸ καὶ γάθηκαν
μέσα σὲ πάμπολλους ἀφροῦς

Ἄλλὰ νικημένα στὸν ἀγῶνα τὸν ἀνήκουστο μὲ
ἐκδικήθηκαν μὲ τὴ φυγὴ τους τὴν ἐντροπισαμένη.
Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, δύναμι ἀνίκητη μὲ τραβήξε
στὸ βάρυθερο τὸ φοβερό, καὶ γάνωντας ἄερα καὶ οὐ-
ρανὸ βούτηξα κ' ἐγὼ μ' ἐκείνα.

Δὲ ξέρω πόση ὦρα κατέβαινα μὲ τὸ κεφάλι κάτω.
Ξέρω ὅμως ὅτι τέλος εὐρέθηκα στὰ πόδια μου, πα-
τώντας τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης καὶ, μὰ τὴν πίστι
μου, ὄχι πολὺ δυταρροστημένος γιατί ἄλλαξα
στοιχεῖο.

Καὶ ἔξαφνα εἶδα κάτι τι ποῦ μ' ἔκαμε νὰ θαυ-
βῶσω.

Ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, δεξιά καὶ ἀριστερὰ,
κάτω στὰ πόδια μου πλεγμένα εἶδα κάτι περίεργα
κλαδιά. Τὰ κλαδιά ἔβγαζαν ἀπὸ κορμούς χονδρούς
καὶ μεγάλους, καὶ οἱ κορμοὶ αὐτοὶ ἦταν σειρά ἀτε-
λειώτη, δάσος ἀληθινὸ καὶ ἀπλώνετο μακριὰ ὡς
ποῦ τὸ ἔκθαμβό μου μάτι, διέκρινε, μέσ' ἀπ' τὴν
πρασινωπὴ διακύρεια τῶν νερῶν. Τί νὰ ἦταν τὰ
παράδοξα αὐτὰ δένδρα; Δὲν ἄρχισα νὰ τὸ καταλά-
βω. Ἦταν κοράλια. Τὸ παιδικὸ μου ὄνειρο εἶχε
πραγματοποιηθῆ. Εὐρίσκουμον σὲ δάσος κοράλινο.

Τὸ δάσος ἦταν μαγευτικὸ. Στὴν μεγάλη ποικιλία
τῶν κορμῶν καὶ κλαδιῶν εὐρίσκει κανεὶς κάθε ἀπό-
χρωσι τοῦ κοκκίνου χρώματος. Οἱ χονδροὶ κορμοὶ
ἔμοιαζαν κολόναις ἀπὸ πορφυρῆ μακρὰ. Ὅσο
ὅμως ἀπεμακρύνοντο ἀπ' τὴ ρίζα τὸ χρῶμά τους
ἀνοίγει καὶ τὰ τελευταῖα κλαδιά ἦταν τριανταφυλ-
λιὰ σὰν πέταλο ἀπὸ ῥόδο μαγιάτικο. Διάφορα ψά-
ρια πολὺχρωμα καὶ ἀγκυλωτὰ ἐμπαινόβγαζαν μέσα
στὰ κλαδιά ὅπου ἐβλεπα ντυλιγμένα χέλια πράσι-
να καὶ ζαργάνες.

Τί κάθουμαι λοιπόν. Ἄς μαζέψω κοράλια. Καὶ
εὐθὺς ἄρχισα νὰ σακαραλώνω στὰ κλαδιά, νὰ δια-
λέγω τὰ καλλίτερα, νὰ τὰ κόφτω μὲ πολλὴ ἀπλη-
στία καὶ πλεονεξία, ἀφίνοντας τὰ πειρὸ μικρὰ γιὰ
ἄλλα πειρὸ μεγάλα ποῦ ἀνγκάλλυπα ἔξαφνα, ὡς ποῦ
ἔκαμα ἓνα δεμάτι τρανὸ.

Ἐνόςω ὅμως ἔκοφτα, ἔκαμνα μιὰν παρατήρησι
ἀλλόκοτη καὶ σκέπτουμον παράξενα ὅτι μολονότι
δὲν εἶχα ποτέ μου διῆ δάσος κοράλινο, τὸ χρῶμα
ὅμως αὐτὸ μερικῶν κλαδιῶν τὸ εἶχα κάπου διῆ καὶ
θαυμάσια. Καὶ ἤμουν βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν ἀπόχρωσι
τὴν γλυκύτατη τοῦ κοκκίνου, ποῦ θὰ τὴν ζήλευε ἡ
λαμπρότερη πορφυρὰ κάπου τὴν εἶδα. Ἄλλὰ ποῦ; Ἄ-
δικα τυραννοῦσα τὸ κεφάλι μου, τίποτα δὲν εὐρίσκα.

Τέλος σκέφθηκα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ 'βγῶ ἀπ' ἐκεῖ μέσα καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους καὶ διότι ἐκεῖ μέσα δὲν 'μποροῦσα νὰ χρησιμοποιοῦσα τὰ κοράλια μου, τὸν θησαυρὸ μου. Δρόμο λοιπόν. Πῆρα μεγάλη δύναμι, ἔδωκα μιὰ τὸν πάτο τῆς θάλασσας καὶ μὲ μιᾶς βρέθηκα στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς μου στὴν ξηρὰ ἔγεινε γρηγορώτατα.

Ἐξέτρα ἀπὸ 'λίγη ὥρα φορτωμένος μὲ τὰ κοράλια μου ἔφθασα εἰς τὸ κοσμηματοπωλεῖον τοῦ Ἑβραίου Ἀαρών, γέρου κουγιουμτζή, ἀρχαίου φίλου τοῦ πατέρα μου.

— Γέρω τοῦ εἶπα, εἶμαι πλούσιος. Καὶ ἦλθα νὰ μὲ ἐκτιμήσης τὸν θησαυρὸ μου.

Ὁ γέρον Ἑβραῖος μὲ κύτταξε ἀπὸ' πάνω ἀπ' τὰ ματογυᾶλια του μὲ βλέμμα πολὺ εἰρωνικό.

— Γιὰ νὰ τὸν διῶ τὸν θησαυρὸ σου.

Ἄνοιξα τὰ χέρια μου καὶ τὸ τεζιάχι του γέμισε ἀπὸ κοράλια.

Μόλις τὰ κύτταξε ὁ Ἑβραῖος καὶ ξεκαρδίσθηκε ἀπὸ τὰ γέλοια. Καὶ ὅσω ἐγὼ θυμωμένος τὸν ἀγριοκύτταξα τόσω τὸ γέλοιο του περισσεύει.

Ἐπὶ τέλους σὴν ἔπεισε, 'πῆρε κάμποσα κοράλια ἀπ' τὸ τραπέζι, τ' ἄφησε νὰ πέσουν μὲ περιφρόνησι, μὲ ζανακοίταζε, σοβαρὰ αὐτὴν τὴν φορὰ, καὶ μὲ εἶπε:

— Εἶναι ψεύτικα.

— Πεύτικα, τρελλὲ γέρω. Καθαυτὸ κοράλια τὰκοψα μόνος μου. Κύτταξε τί χρώμα, γέρω, τί χρώμα! Κάπου τὸ εἶδα, γέρω, ἀλλὰ δὲ ξέρω ποῦ! Τί χρώμα!

— Ὁραῖο χρώμα, ἀλλὰ εἶναι ψεύτικα.

— Ὅλα ψεύτικα; ὅλα;

— Ὅλα, ὅλα.

Κι' ὁ γέρω ξανάπιασε πολὺτιμο τζοβαέρι ποῦ καθάριζε καὶ δὲ μὲ μίλησε πειχ. Κι' ἐγὼ ἔμεινα ἄλαλος. ἤξευρα ὅτι ὁ λόγος τοῦ γέρω Ἑβραίου ἦτον νόμος γιὰ τὰ τζοβαέρια. Τὰ κοράλια μου ἦταν ψεύτικα. Εἶναι ἄτροπή μου νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ μέσα στὸ μαγαζὶ τοῦ Ἑβραίου ἀκουστικὴ ἔνκ κλῆμα σιγανὸ κοντὰ 'στὸ τίς τὰς μερικῶν παλιῶν βωλογιῶν. Βέβαια ὁ Ἑβραῖος δὲν ἔκλειε καὶ εἴμεθα μόνου στὸ μαγαζὶ.

Ὁψ, ζύπνησα. Τί ἀνόητο ὄνειρο. ἔχει ὄνειρα παράξενα, ἀλλὰ ἔχουν καὶ μιὰ σημασία. Αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιά. Ἀνόητο, ἀνόητο.

Αὐτὰ ἔλεγα μόνος μου καὶ καταδίκασα τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας μου. Πῆγαινα νὰ διῶ ἐκεῖνη καὶ βιάζομαι γιὰτὶ εἶγε περᾶσαι ἡ ὥρα. Μόλις τὴν εἶδα φῶς μεγάλο γύθηκε στὸ πνεῦμά μου. Τὸ χρώμα ποῦ γύρευα, τὸ χρώμα τῶν κοραλιῶν τὸ εἶδα νὰ ἀνθίζῃ στὰ χεῖρά της. Τί παράδοξο ὄνειρο, ξανασκέφθηκα.

Ἡ ὥρα περνᾷ ἀπαρατήρητη μαζί της. Τὴν ἀφίνω παντα νὰ μιλή ἐκεῖνη, γιὰτὶ μὲ μαγεύει τῆς φωνῆς της ἡ μουσική. Ἄρχισε λοιπόν νὰ μιλή καὶ

τὰ λόγια της ἔφθαναν στ' αὐτιά μου, σὰν ἔρωτος τραγοῦδι θαυμασίον, πότε ἑλαφρὰ, πότε σοβαρὰ, ἀλλὰ ὅλα πειστικὰ σὰν λόγια θρησκείας νέας. Καὶ τὰ πιστεύα ὅλα καὶ ὅταν τὴν ἀποχαιρέτησα ἤμουνα χαρούμενος καὶ βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Ἐξέτρα στάθηκα στὸ δρόμο μου κατάψυχρος. Τὸ ὄνειρό μου τὸ εἶχα ἐξηγήσει ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ὄνειροκρίτη. Γιὰτὶ, ἀλήθεια, τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη μὲ εἶπε τὰ περισσότερα ψέμματα.

Α. ΙΩΑΝΝΙΑΝΣ.

ΠΕΖΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ὁ χειμῶνας.

Μὲ τὰ μαῦρα καὶ βουρλωμένα σύγνεφα, μὲ τίς βροντὲς καὶ τίς ἀστραψίδες, μὲ τὸν φέσουρα καὶ τὴν ἀντάρα, μὲ τὰ πάγη καὶ τίς βροχῆς, μὲ καρδιά βαρυνὰ καὶ βασιαισμένη θὰ πῶ τὸ χειμῶνιτικο τραγοῦδι, τὸ μοιότοιο καὶ θ.λιβερό τραγοῦδι τοῦ χειμῶνα, ποῦ θ' ἀκουστῆ ἀπὸ τὰ ὑψη τ' οὐρανοῦ ὡς τὰ βᾶθη τῆ; γῆς.

Συγγρηγισμένε κι' ἄστατε οὐρανὲ, μαῦρε καὶ βουρλωμένε, ποῦ θρέφεις μέσα σου τὸ θάνατο καὶ τὴ σφοδρὰ, ποῦ στοὺς ἀτέρατους κόρπον σου σκορπῆς σὰν γίγαγτας σκληρὰ καὶ μαῦρα σύγνεφα, εἶε φοιχτὸ καὶ τρομερὸ τὸ μοιότοιο τραγοῦδι σου, ὅταν στὰ μέσα τῆς νύχτας συνοδεύεται μὲ βροντὲς κι' ἀστραψίδες, μὲ φέσουρες κι' ἀντάρες.

Θο.λή καὶ μανρισμένη θάλασσα τοῦ χειμῶνα, ποῦ τὸ κῆμά σου βουρὸ ἀφρισμένο μὲ ἄσσα σπᾶ στοὺς βράχους καὶ στὸ γι.λό, ποῦ σκορπῆς στὸ χάος τοῦ κόρπον σου ἀφρισμένα μῆμητα καὶ μαῦρα σάβανα, ποῦ ὁ βαρυνόμενος ταῦτης στὴ μάνητα καὶ στὸ θυμὸ σου δὲν κ.λεῖ ματιὰ, τῶρα στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα εἶνε θανατικὸ καὶ φοιχτὸ τὸ τραγοῦδι σου.

Βουρὸ ὑψηλό, βουρὸ καταγνιασμένο ποῦ ἡ παγωνιὰ σου ἔμαρνε καὶ σὸκαψε κάθε χορτάρι καὶ λου.λοῦδι, τῶρα δὲν εἰσδιάζει καὶ δὲν ἀνθεῖ π.λιὰ στὶς ῥάχες σου τὸ ἔρημο καὶ πτωχὸ λου.λοῦδι καὶ τὸ ἐργατικὸ με.λίσσι δὲν τριγυρίζει π.λιὰ τοὺς ξεροὺς θάμνους σου ἕνυχρό, θανατικὸ κρῦο ἔχει πτίζει ὅλες τίς χάρες σου.

Που.λιὰ μικρὰ, που.λιὰ χαριτωμένα, π' ἀκόμη στοὺς δροσεροὺς κάμπους καὶ στὶς ὄρητικὲς βροματιῆς ἀντι.λα.λεῖ τὸ με.λ.ρδικὸ τραγοῦδι σας, τῶρα στὸν ἐρχομὸ τοῦ χειμῶνα κι' αὐτὸ ἐνέκρωσε κι' ἐγᾶθηκε καὶ κάποτε, κάποτε ἡ μοιότοιο ἔρημιὰ ταραίζεται ἀπὸ τὰ τρε.λιὰ κελ.δημάτα τοῦ κότσυφρα καὶ τῆς κίχ.λας, ποῦ κρυμμένα στὰ πρινάγια καὶ στὰ δίσση διασκευάζουν τὴ γέγρα καὶ τὸν καῦμό τοῦ χειμῶνα.

ΗΑ. ΣΤΑΥΡΟΥ